12/08/2019

«Δέσποινα του κόσμου, ελπίς και προστασία των πιστών”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Παρασκευή 9 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην Παράκληση της Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο χωριό Άγιος Γεώργιος στη Δημοτική Ενότητα Δοβρά.

Την Κυριακή 11 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην Παράκληση της Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Άγιο Γεώργιο:

«Τῶν πειρασμῶν διαλύουσαν ὄχλον καί ἐπηρείας δαιμόνων ἐ-λαύ--νουσαν, καί δέομαι διά παντός ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ρυ-σθῆ-ναι με».

Ἀνάμεσα στά πολλά χαρακτηρι-στικά πού ἀποδίδει στήν Παναγία μας ὁ ἱερός ὑμνογράφος καί ἀνά-με-σα στίς ἀναρίθμητες δωρεές γιά τίς ὁ-ποῖες τήν εὐχαριστεῖ ἀλλά καί τήν ἱκε-τεύει ὁ ἱερός ποιητής τοῦ Μι-κροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος, εἶναι καί αὐτό πού προ-έ--ταξα τῆς ὁμιλίας μου. «Τῶν πειρασμῶν δια-λύουσαν ὄχλον καί ἐπηρείας δαι-μόνων ἐλαύνουσαν».

Ποιός ἀπό ἐμᾶς δέν ἔχει αἰ-σθαν-θεῖ στή διάρκεια τῆς ζωῆς του κά-ποιες φορές τόν πειρασμό νά τόν ἐνοχλεῖ, νά τοῦ σκοτίζει τόν νοῦ, νά τόν ἐμποδίζει στήν προ-σπά-θειά του, νά ἐπιχειρεῖ νά τόν παρασύρει σέ ἐπικίνδυνες ἀτρα-πούς;

Ὅλοι τόν ἔχουμε αἰσθανθεῖ, γιατί αὐτός εἶναι τό ἔργο τοῦ ἐχθροῦ τῆς ψυ-χῆς μας, αὐτός εἶναι ὁ διαρ-κής στόχος του, νά ἐπεμβαίνει στόν ἀγώνα μας μέ σκέψεις, μέ εἰ-κόνες, μέ λόγια, μέ ἀνθρώπους, πού χρη-σι-μοποιεῖ ὡς ὄργανά του, καί νά μᾶς δημιουργεῖ ταραχή καί ἀνα-στά-τωση, ἀποσκοπώντας στό νά μᾶς ἀναγκάσει νά ἐγκαταλεί-ψουμε τόν ἀγώνα μας καί νά γί-νουμε καί ἐμεῖς ἀκόλουθοί του.

Αὐτοί οἱ πει-ρασμοί μέ τούς ὁποί-ους ἐπιχειρεῖ νά μᾶς ἐξαπα-τήσει ὁ διά-βολος καί νά μᾶς ἁρπάξει ἀπό τήν ὁδό τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ μεγα-λύτερη δυσκολία τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνος. Καί εἶναι ἡ μεγαλύ-τερη, γιατί δέν πρό-κειται γιά μία πάλη «πρός αἷμα καί σάρκα», ὅπως γράφει ὁ ἀπό-στο--λος Παῦλος, ἀλλά εἶναι μία σύγ-κρουση «πρός τάς ἀρχάς καί τάς ἐξουσίας τοῦ παρόντος κό-σμου».

Καί ἐπειδή οἱ ἀνθρώπινες δυνά-μεις μας εἶναι πεπερασμένες καί ἡ ἐμμονή τοῦ διαβόλου μεγάλη καί τά τεχνάσματά του ἀναρί-θμη-τα, ἔχουμε ἀνάγκη ἐκτός ἀπό τήν προσωπική μας προ-σπά-θεια, τή σταθερότητα καί τήν ἐμμονή μας στήν πίστη μας στόν Χριστό ἀλλά καί στόν ἀγώνα μας, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό βοήθεια καί ὑποστή-ριξη.

Αὐτή τή βοήθεια καί τήν ὑποστή-ριξη ζητᾶ ὁ ἱερός ὑμνογράφος ἀπό τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Καί τή ζη-τᾶ ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό του, ἀλ-λά καί γιά ὅλους ἐμᾶς πού καί ἀπό-ψε συγκεντρωθήκαμε καί πάλι στόν ἱερό αὐτό ναό γιά νά ψάλ-λουμε ἐνώ-πιον τῆς σεπτῆς εἰκόνος τῆς Πα-να-γίας μας τήν παράκλησή της καί νά τῆς ἐκφράσουμε μαζί μέ τήν εὐγνωμοσύνη καί τόν σε-βα--σμό μας καί ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη, ὅπως τό κάθε παιδί ζητᾶ ἀπό τή μητέρα του νά τοῦ ἱκανοποιήσει τίς ἀνά-γκες του καί νά τοῦ χαρίσει ὅ,τι ζητᾶ.

Γιατί ὅμως ζητοῦμε αὐτή τή βοή-θεια ἀπό τήν Παναγία μας καί πῶς εἴμαστε βέβαιοι ὅτι μπορεῖ νά ἱκα-νοποιήσει τό αἴτημά μας;

Τή ζητοῦμε, ἀδελφοί μου, ἀπό τήν Παναγία πρωτίστως γιατί ὡς ἄνθρωπος καί ἐκείνη, ὅπως καί ἐμεῖς, ἔστω καί ἄν ἦταν ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου, δοκίμασε στή ζωή της τήν κακία τοῦ διάβολου, πού στό πρόσωπο τοῦ Ἡρώδου, τῶν Φαρι-σαί-ων καί τόσων ἄλλων, ἐπιχει-ροῦ-σε νά βλάψει τόν Υἱό της καί νά ἀκυρώσει τή σωτηρία τῶν ἀν-θρώπων, καί τήν ἔκανε νά αἰσθά-νε--ται καί Ἐκείνη κάθε φορά μία δίστομη ρομφαία νά διαπερνᾶ τήν ψυχή της.

Ὁ δεύτερος λόγος γιά τόν ὁποῖο ἀπευθυνόμεθα στήν Παναγία μας εἶναι ἡ μητρική της ἀγάπη. Γνωρί-ζουμε ὅτι ὡς στοργική μητέρα εἶναι πάντοτε πρόθυμη νά σπεύσει πρός βοήθεια τῶν τέκνων της καί ὅσων τήν ἐπικαλοῦνται, καί γι᾽ αὐ---τό σπεύδουμε καί ἐμεῖς νά ζητή-σουμε τή βοήθειά της.

Ὁ τρίτος λόγος εἶναι, γιατί ἡ Πα-ναγία μας ἔχει τή δύναμη καί τή διάθεση νά μᾶς βοηθήσει. Ἔχει παν-σθενῆ δύναμη γιά νά ἐκπλη-ρώσει τό αἴτημά μας, καθώς ὁ Υἱός της τῆς τήν παραχώρησε ὡς δῶρο γιά τήν ἀγάπη καί τήν ἀφοσίωσή της, γιά τήν πίστη της καί τήν καθαρότητα τῆς ζωῆς της.

Καί ὁ τέταρτος λόγος γιά τόν ὁποῖο ἀπευθύνουμε αὐτό τό αἴτη-μα στήν Παναγία μας εἶναι ὅτι ἡ Παναγία ἐπιθυμεῖ δια-κα-ῶς τή σω-τηρία μας· γι᾽ αὐτό καί κάνει γιά χά-ρη μας ὅ,τι συμβάλλει καί ὅ,τι μπο-ρεῖ νά μᾶς ὁδηγ-ήσει μέ ἀσφά-λεια σ᾽ αὐτήν, ἀρκεῖ νά τήν ἐπι-διώ-κουμε καί ἐμεῖς καί νά τῆς τή ζητοῦμε.

Γι᾽ αὐτό, λοιπόν, ἄς καταθέτουμε πάντοτε στήν ἀγάπη τῆς Παναγίας μας αὐτό τό αἴτημα, ἐπαναλαμ-βά-νο-ντας τούς λόγους τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου: «Τῶν πει-ρα-σμῶν διαλύουσαν ὄχλον καί ἐπη-ρείας δαιμόνων ἐ-λαύ--νουσαν, καί δέομαι διά παντός ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ρυ-σθῆ-ναι με», καί νά πιστεύ-ου-με ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος θά ἀνταποκριθεῖ στήν ἱκεσία μας καί θά ἀπομακρύνει τόν ἀντικείμενο τῆς ψυχῆς μας καί θά μᾶς ἀπαλ-λά-ξει ἀπό τήν ἐπήρειά του καί ἀπό τή φθορά πού αὐτή προκαλεῖ, ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα θά μᾶς χα-ρίσει τή σωτη-ρία.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Ι. Μ. Αγ. Κυριακής:

«Δέσποινα τοῦ κό-σμου, ἐλπίς καί προ-στα-σία τῶν πιστῶν, μή μοῦ παρίδῃς τήν δέησιν, τό συμφέρον ποίησον».

Γιά ἀκόμη μία φορά μᾶς ἀξίωσε ἡ χάρη τῆς Πα-να-γίας μας νά τῆς ψάλ-λου-με ὕμνους εὐχαρι-στίας καί ἱκεσίας. Μᾶς ἀξίωσε νά ἀτενίσου-με τή γλυκυτάτη καί συμ-παθε-στά-τη μορφή της καί νά τῆς ἐμπιστευ-θοῦμε τά αἰσθήματα καί τά

αἰτή-ματα τῶν καρδιῶν μας.

Γιατί ποιός ἀπό ἐμᾶς, ὅταν βρεθεῖ ἐνώπιον τῆς ἱε-ρᾶς εἰκόνος της, ὅταν τήν δεῖ ὡς Βρεφοκρα-τοῦ-σα στό τέμπλο τῶν ἱερῶν μας ναῶν ἤ ὡς Πλατυτέρα τῶν οὐρα-νῶν στήν κόγχη τοῦ ἱεροῦ Βήματος, δέν αἰ-σθάνεται ὅτι βλέπει ἕνα οἰκεῖο του πρό-σω-πο, δέν αἰσθάνεται ὅτι βλέ-πει τή δική του μητέρα; Καί ποιός, ἀλήθεια, ὅ-ταν τήν βλέπει δέν θέ-λει νά σπεύσει πρός αὐ-τήν, δέν θέλει νά τῆς μι--λήσει, δέν θέλει κάτι νά τῆς ἐκμυ-στη-ρευθεῖ, δέν θέλει κάτι νά τῆς ζη--τήσει;

Κανείς, γιατί ὅλοι ἔ-χουμε ἀνάγκη νά κα-ταφεύγουμε σέ κάποιον δικό μας ἄνθρωπο, πού γνωρίζουμε ὅτι δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει ποτέ καί γι᾽ αὐτό μποροῦμε νά στηρίζουμε σ᾽ αὐ-τόν τίς ἐλπίδες μας.

Ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου στηρίζεται στήν ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα εἶναι ἡ δύ-ναμή μας γιά νά ἀγωνι-σθοῦ-με στό παρόν, ἀλ-λά καί γιά νά ἀντέξου-με τίς δυ-σκολίες καί τά προ-βλή-μα-τα πού ἀντι-με---τω-πί-ζουμε καθημερινά στή ζωή μας. Ἐάν δέν ἐλπί-ζουμε, δέν ἔχουμε λόγο νά προσπαθοῦμε, νά κο--πιάζουμε, δέν ἔχουμε λόγο νά οἰ-κο---δο-μοῦμε τή ζωή μας. Ἡ ἐλπίδα εἶναι τό μέλ-λον μας καί ἡ προο-πτι-κή μας, εἶναι τά σχέδια καί οἱ ἐπιθυμίες τοῦ κα-θε-νός μας, εἶναι οἱ πό-θοι καί οἱ λαχτάρες μας.

Καί ποιά σχέση ἔχουν ὅλα αὐτά μέ τήν Παναγία μας, ὥστε νά τήν ὀνομάζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος ἐλ-πίδα τοῦ κάθε ἀν-θρώ-που;

Ἡ σχέση τῆς Πανα-γί-ας μας μέ τήν ἐλπίδα εἶ-ναι διπλῆ. Ἡ Πανα-γία εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, για-τί αὐτή ἔφερε στόν κό-σμο τόν Χριστό, ἡ ἔλευ-ση τοῦ ὁποίου ἔδω-σε προ-ο-πτική καί νόημα στή ζωή τοῦ ἀν-θρώπου, ἔδωσε ἐλπίδα.

Τί ἦ-ταν ὁ ἄνθρω-πος πρίν ἀπό τήν ἔλευ-ση τοῦ Χρι-στοῦ; Ἦταν δέ-σμι-ος τῆς ἁ-μαρ--τίας καί τοῦ θανά-του. Ἦταν ἀπομα-κρυ-σμέ--νος ἀπό τόν Θεό, καί ἡ ζωή του ἦταν σάν αὐ-τή τοῦ Προ-μηθέα δε-σμώ--τη, τόν ὁποῖο περιγράφει ἡ ἑλ-ληνική μυθολο-γία. Ἡ σάρκωση ὅμως τοῦ Χρι-στοῦ τοῦ ἔδωσε ἐλπίδα, γιατί ὁ Χριστός μέ τή σταύ-ρω-ση καί τήν ἀνάστασή του κατέλυσε τόν θάνα-το· γιατί μέ τήν ἐνανθρώπισή του ἀποκατέ-στη--σε τή σχέ-ση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό· γιατί μέ τή ζωή του ἔδω-σε νόημα καί πε-ριε-χόμενο καί στή δική μας ζωή· γιατί ὁ λόγος καί οἱ ἐντολές του δίδουν λό-γο στόν ἄν-θρωπο γιά νά ἀγωνίζεται· για-τί μέ τόν θάνατό του μᾶς χάρισε τήν αἰ-ώ-νια ζωή καί τήν αἰ-ώ-νια μακα-ριό-τητα.

Καί ὅλα αὐτά τά ὀφείλουμε καί στήν Παναγία μας, γιατί χάρη καί στή δική της συμμετοχή στό σχέ-διο τοῦ Θεοῦ, μποροῦμε νά ἐλπί-ζου-με καί νά ἀν--τλοῦμε δύναμη ἀπό αὐτήν τήν ἐλπίδα.

Ἡ Παναγία μας εἶναι ὅμως ἡ ἐλ-πί-δα καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγο. Εἶναι ἡ ἐλπίδα μας για-τί ὅ,τι ζη-τοῦμε, ὅ,τι ἐπι-θυ-μοῦ-με, ὅ,τι ἔχου-με ἀνά-γκη, ὅ,τι ἀγωνιζό-μα-στε νά ἐπιτύχουμε, μπορεῖ νά μᾶς τό δώ-σει. Εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, για-τί τεί-νει πάντοτε εὐ-ή-κοο οὖς στά αἰτή-ματα τῆς ψυ-χῆς μας καί σπεύ-δει νά τά ἐκπλη-ρώ-σει ὡς στορ-γική μη--τέρα. Εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, γιατί μέ-σω αὐτῆς φθάνουν ὅ-λες οἱ ἱκε-σί-ες μας στόν Υἱό της καί εἶναι αὐτή πού ἐγγυ-ᾶ-ται ὅτι ὁ Χρι-στός θά εἰσακούσει τή δέησή μας. Εἶναι ἡ ἐλ-πί--δα μας, γιατί εἶναι ἡ ἐγγυή-τρια τῆς σωτη-ρί-ας μας· γιατί ὅποι-ος ἐμ-πιστεύεται τή ζωή καί τή σω-τηρία του στήν Πα-ναγία μας, ὅ-ποι-ος τήν χρησιμοποιεῖ ὡς πρέσβειρα καί μεσί-τρια τῆς ζωῆς του πρός τόν Υἱό καί Θεό της, ὅποιος μένει προσκολ-λη-μένος κοντά της, ὑπά--κουος στίς ἐντολές της, μπο-ρεῖ νά εἶναι βέ-βαιος ὅτι ἐκείνη θά τόν ὁδηγήσει μέ ἀσφάλεια στόν Υἱό της καί στή σω-τηρία του.

Δικαιολογημένα, λοι-πόν, ὁ ἱε-ρός ὑμνογράφος ὀνο-μά-ζει τήν Πανα-γία ἐλ-πί--δα του. Καί ὅπως δέν ὑπάρ-χει τίποτε γλυκύ-τε-ρο ἀπό τήν ἐλπίδα, ἡ ὁποία εἶναι, κατά τούς ἀρ-χαίους σοφούς, τό πιό γλυκύ πράγμα στή ζω-ή τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι προ--φανές, γιατί καί ἡ μορ-φή τῆς Παναγίας μας ἀπο-πνέει τόση γλυ-κύ-τη-τα· εἶναι προφανές, γιατί καί μόνο ἡ ἐπί-κλη-ση τοῦ ὀνόμα-τός της χαρίζει τόση ἀνά-παυση καί τό-ση εὐφρο-σύνη στήν ψυχή μας.

Γι᾽ αὐτό ἄς μήν ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας νά παρασύ-ρεται ἀπό τίς ψεύτικες καί μάταιες ἐλπίδες τοῦ κόσμου· ἄς μήν τόν ἀ-φή--νουμε νά ἐμπι-στεύ-εται ἐκείνους πού μᾶς δη-μι--ουρ-γοῦν προσ-δοκί-ες καί μᾶς δί-δουν ὑπο-σχέ-σεις, στό τέλος ὅμως μᾶς ἐξαπατοῦν καί μᾶς ἀπογοη-τεύουν. Ἄς ἐμ-πιστευόμεθα μόνο τήν Παναγία μας, ἰδιαιτέρως ἐμεῖς οἱ μοναχοί, διότι σύμφωνα μέ τή δική της ὑπόσχεση εἶναι αὐτή ἡ ὁποία θά πρεσβεύει ὑπέρ ἡμῶν τῶν μοναχῶν ἐνώπιον τοῦ Υἱοῦ της· εἶναι αὐτή ἡ ὁποία μᾶς ἀγα-πᾶ καί μεριμνᾶ πάντοτε γιά τό καλό μας. Ἄς ἐμπιστευό-μεθα τήν Παναγία μας πού δέν μᾶς ἀπογοη-τεύει ποτέ, ἐπαναλαμ-βά-νοντας καί ἐμεῖς τά λόγια τοῦ ἱεροῦ ὑμνο-γράφου: «Δέσποι-να τοῦ κό-σμου, ἐλπίς καί προ-στα-σία τῶν πιστῶν, μή μοῦ παρίδῃς τήν δέη-σιν, τό συμ-φέρον ποίη-σον».